

KU 38/14

MINISTER
GOSPODARKI

Polska

DIP-VII-073- 1/14

DH/180/14

Warszawa, 14 stycznia 2014 r.

**Pan
Piotr Zientarski
Przewodniczący
Komisji Ustawodawczej
Senatu RP**

Szanowny Panie Przewodniczący,

W nawiązaniu do pisma Pana Przewodniczącego z dnia 13 grudnia 2013 r., znak: BPS/KU-034/522/1/13, przy którym przekazano projekt *ustawy o spłacie niektórych niezaspokojonych należności dużych przedsiębiorców, wynikających z realizacji udzielonych zamówień publicznych* (druk nr 522) uprzejmie przedstawiam opinię Ministra Gospodarki w przedmiotowej sprawie.

Jak wskazano w uzasadnieniu do projektu ww. ustawy, celem przedłożonego projektu jest dostosowanie systemu prawa do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 18 czerwca 2013 r. (sygn. akt 37/12), ogłoszonego w Dz. U. z 2013 r. poz. 792. Wspomniany wyrok Trybunału orzekł o niekonstytucyjności art. 4 pkt 1 oraz art. 12 ustawy z dnia 28 czerwca 2012 r. o spłacie niektórych niezaspokojonych należności przedsiębiorców, wynikających z realizacji udzielonych zamówień publicznych (Dz. U. poz. 891).

Odnosząc się do kwestii definicji przedsiębiorcy określonej w art. 4 pkt 1 powołanej ustawy należy stwierdzić, że poprzez odesłanie do art. 104-106 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2013 r. poz. 672, z późn. zm), dalej: „s.d.g.”,

pojęcie przedsiębiorcy zostało ograniczone wyłącznie do mikroprzedsiębiorcy, małego lub średniego przedsiębiorcy w rozumieniu powołanych przepisów s.d.g., co Trybunał uznał za niezgodne z art. 64 ust. 2 w zw. z art. 32 ust. 1 oraz z art. 2 Konstytucji RP.

Mając na względzie powyższe należy stwierdzić, że polski system prawa gospodarczego, co do zasady, nie wprowadza rozróżnienia przedsiębiorców ze względu na ich wielkość, wartość obrotu czy liczbę zatrudnionych pracowników. Pojęcia mikroprzedsiębiorcy, małego przedsiębiorcy oraz średniego przedsiębiorcy użyte w art. 104-106 s.d.g., mają zastosowanie przede wszystkim do zasad i czasu przeprowadzania kontroli u przedsiębiorcy.

Definicja ogólna przedsiębiorcy zawarta w art. 4 ust. 1 i 2 s.d.g., określa przedsiębiorcę jako osobę fizyczną, osobę prawną i jednostkę organizacyjną niebędącą osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną - wykonującą we własnym imieniu działalność gospodarczą. Za przedsiębiorców uznaje się także wspólników spółki cywilnej w zakresie wykonywanej przez nich działalności gospodarczej.

Dla celów wniosku przedsiębiorcy o udzielenie pomocy publicznej użyte w art. 104-106 s.d.g. pojęcia nie mają zastosowania, gdyż dotyczą wyłącznie zakresu i czasu przeprowadzania kontroli. Natomiast w zakresie pomocy publicznej właściwy jest art. 110 s.d.g., który odsyła do rozporządzenia Komisji (WE) nr 800/2008 z dnia 6 sierpnia 2008 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne ze wspólnym rynkiem w zastosowaniu art. 87 i 88 Traktatu (ogólnego rozporządzenia w sprawie wyłączeń blokowych) (Dz. Urz. UE L 214 z 09.08.2008). W rozumieniu art. 2 pkt 7 i 8 powołanego rozporządzenia Komisji "małe i średnie przedsiębiorstwa" lub "MŚP" oznaczają przedsiębiorstwa spełniające kryteria, o których mowa w załączniku I, natomiast "duże przedsiębiorstwa" oznaczają przedsiębiorstwa niespełniające kryteriów, o których mowa w załączniku I. W myśl art. 1 załącznika I do rozporządzenia za przedsiębiorstwo uważa się podmiot prowadzący działalność gospodarczą bez względu na jego formę prawną. Zalicza się tu w szczególności osoby prowadzące działalność na własny rachunek oraz firmy rodzinne zajmujące się rzemiosłem lub inną działalnością, a także spółki lub konsorcja prowadzące regularną działalność gospodarczą. Według art. 2 ust. 1, 2 i 3 załącznika I do rozporządzenia do kategorii mikroprzedsiębiorstw

oraz małych i średnich przedsiębiorstw ("MŚP") należą przedsiębiorstwa, które zatrudniają mniej niż 250 pracowników, i których roczny obrót nie przekracza 50 milionów EUR lub całkowity bilans roczny nie przekracza 43 milionów EUR. W kategorii MŚP małe przedsiębiorstwo definiuje się jako przedsiębiorstwo zatrudniające mniej niż 50 pracowników i którego roczny obrót lub całkowity bilans roczny nie przekracza 10 milionów EUR. W kategorii MŚP mikroprzedsiębiorstwo definiuje się jako przedsiębiorstwo zatrudniające mniej niż 10 pracowników i którego roczny obrót lub całkowity bilans roczny nie przekracza 2 milionów EUR.

Jak wynika z powyższego, dostosowanie definicji przedsiębiorcy z art. 4 pkt 1 ustawy z dnia 28 czerwca 2012 r. o spłacie niektórych niezaspokojonych należności przedsiębiorców, wynikających z realizacji udzielonych zamówień publicznych do wyroku Trybunału powinno polegać na zmianie brzmienia tego przepisu, które będzie zawierać odesłanie do ogólnej definicji przedsiębiorcy określonej w art. 4 s.d.g. oraz odpowiednie odesłanie do definicji usługodawcy. Nie jest natomiast celowe, w ocenie Ministerstwa Gospodarki, uchwalanie nowej ustawy, która wprowadza do polskiego systemu prawa niedookreślone pojęcie dużego przedsiębiorcy. Co więcej odniesienie przepisów projektowanej ustawy wyłącznie do bliżej nieokreślonej kategorii dużych przedsiębiorców, naraża projektowane regulacje na analogiczny zarzut niekonstytucyjności jak w przypadku art. 4 pkt 1 ustawy z dnia 28 czerwca 2012 r. o spłacie niektórych niezaspokojonych należności przedsiębiorców, wynikających z realizacji udzielonych zamówień publicznych.

2 *powiadomienie*

MINISTER
Janina Jędrzejewska
WICEMINISTER
PODSEKRETARZ STANU